

opinió | ARIADNA ÀLVAREZ GARRETA. Arquitecta i membre del col·lectiu d'Arquitectes Icària

Can Ricart, Manchester i Manhattan...

Ja fa mesos que es publiquen notícies sobre la reforma del pla urbanístic de Can Ricart, l'últim gran complex industrial del segle XIX al cor del Poblenou. Un recinte que es convertirà en l'epicentre del districte tecnològic del 22@ per la seva posició de centralitat amb el que serà el parc central del Poblenou (dissenyat per l'arquitecte Jean Nouvel) i Pere IV com a eix d'un circuit patrimonial. Es tracta d'una operació important, amb molts metres quadrats (tres illes de l'eixample) i diferents interessos en joc, no és estrany, doncs, que corri tanta tinta, que es despertin tants sentiments, converses, propostes... cròniques que descriuen la lluita entre els diferents afectats. L'Ajuntament ha de fer moviments a diferents bandes, entre les associacions de veïns i la propietat de la fàbrica; dels quals, en resultarà l'ordenació final d'una peça clau del Poblenou del segle XXI.

Les cartes són sobre la taula, cadascú té les seves demandes i la propietat, le-

gitimitat per construir *lofts* i oficines segons el catàleg d'usos del 22@. El pla urbanístic va ser aprovat el 2001, i aturat posteriorment per fer una revisió del catàleg patrimonial a instàncies de la Generalitat.

Aquest fet obre la porta a la conservació de Can Ricart, compensant la propietat en refer el pla i situar en altres llocs la superfície a edificar. La comissió Salvem Can Ricart amb Grup de Patrimoni Industrial del Fòrum de la Ribera del Besòs (integrat per persones de l'àmbit universitari, cultural) ha estudiat i documentat la fàbrica i en justifica la preservació d'aproximadament un 60%. Després de passar una comissió de qualitat i diferents deliberacions, el consistori ha presentat una proposta per conservar-ne prop del 50%, però encara no és suficient; falta molt poc per no repetir l'exemple de Ca l'Aranyó. És encara una proposta en clau de desenvolupament 22@, un districte tecnològic que ha de superar i oblidar el que va ser un barri industrial. S'ha de recollir i in-

tegrar aquest passat per tal de donar identitat si volem crear una nova centralitat ciutadana, cultural i de nou productiva.

● **Can Ricart és una peça clau del 22@.** Una peça que en ella mateixa resumeix tot un model de ciutat

Encara que molts qüestionen l'esforç de mantenir Can Ricart, estem davant una peça clau d'aquest 22@, tant pel seu valor patrimonial com pel fet que aporta complexitat i diversitat a un barri que necessita mantenir referents arquitectònics i urbanístics. Un barri que té pendents un seguit d'equipaments, de manera que els usos són la clau per resoldre l'entrellat de Can Ricart. Una peça que en ella mateixa resumeix tot un model de ciutat. Ara que es parla tant de models i de ciutats, ara és el moment que l'acció pública lideri una proposta

potent per al barri i la ciutat, i, sobretot, per als veïns i ciutadans. Ara és l'hora que els partits d'esquerres s'impliquin, que Ajuntament i Generalitat treballin plegats per defensar un model en base al qual el que és públic i el que és privat puguin resoldre els seus objectius per assolir un resultat que ha de beneficiar tothom. El model de la ciutat compacta, de la mixtura d'usos, de la complexitat... tot això pot ser Can Ricart. Un espai on poden conviure usos mixtos, públics i privats, amb equipaments de proximitat... un espai tecnològic, social i quinari, aquest és un model de ciutat defensible i desitjable per a Barcelona.

Tenim les eines per fer urbanisme del segle XXI, un urbanisme social amb urbanitat. Durant molts anys el barri del Poblenou es va anomenar el Manchester català, potser n'hi ha que pensen que el seu futur ha de ser el de convertir-se en el nou Manhattan, però seria més important buscar aquest model propi que respon a les necessitats reals, d'una societat cada dia més plural i complexa.